

>> Dos nens amb un telèfon a la dècada dels cinquanta a Girona. (Font: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. MARTÍ MASSAFONT.)

321

Juliol-agost 2020

Dossier

L'arribada del progrés

Tribut a Enric Mirambell

La lluita contra el coronavirus al Trueta

La grip del 1918 i Josep Pla

Antics rituals que perviuen

La imatgeria festiva, protagonista del dossier d'aquesta edició, té un origen incert, però és molt probable que gegants i bestiari festiu haguessin format part d'antics rituals teatralitzats lligats a la mitologia i a creences transmises de generació en generació. El dossier, coordinat per Sònia Tubert, ofereix una panoràmica d'una tradició molt arrelada a les comarques gironines, com ja comentava la mateixa Tubert a l'article «Gegants, capgrossos i altres bèsties», publicat en el número 315 de la REVISTA DE GIRONA. Fa més de trenta anys, en el número 135, Josep Murlà dedicava un text als gegants d'Olot, i, més recentment, en el 156, Josep Vert resseguia la trajectòria dels gegants de Torroella de Montgrí. Entre altres aportacions, Vert recollia alguns dels comentaris que Joan Pericot va fer l'any 1930 en el *Llibre de la Festa Major de Torroella de Montgrí*, en què, per exemple, deia: «Mirat de perfil se'ns ofereix als ulls l'efecte complet que va desitjar l'artista. El barret, una fantasia de línia, sota la severitat del casc, la cara amb totes les expressions barrejades en perfecta harmonia i equilibrats tots els detalls per un posat adequadíssim, el gegant és, mirat així, l'home ric i poderós i el més gran senyor de la vila».

Pel que fa a la ressenya biogràfica del naturalista i ornitòleg Lluís Motjé, escrita per Lluís Freixas, es pot complementar i contextualitzar amb l'article «Els ecologistes», publicat al número 142 per Josep Planas. «La rotunditat dels plantejaments dels ecologistes dels setanta va colpir tothom: governs i polítics, empreses i empresaris, tècnics i científics (que es mantingueren al marge en lloc de vestir i fornir amb els seus coneixements allò que intuïtivament defensaven uns quants)... Els primers s'acostumaren a manar, els altres van entendre que s'estuaria la façana però l'edifici seria el mateix, i la majoria dels darrers van preferir esperar a treure rendiment dels seus consells quan l'esvalot es calmés», comentava Planas en un dels fragments més demolidors d'aquell article.